

tiv »vem helst som» brukas även (hvo') **hvem**, **hvor**, **hvilken** med följande **der**' eller **som**'. Relativpron. kan utelämnas liksom i sv.

Indef. pron. § 94. **Indefinitpron.** är det **de**, **der**',¹ **man**' (blott som subj., som obj. **en**', som gen. **ens**), **nog-en** (*o*), **-et**, plur. **nogen** *no'jən* n. *no'ən* *non*, i danskt och äldre norskt skriftspråk också **no'gle**, gen. **nogens — nogets** — **nogens**, **nogles**; somm'e, -es somliga; **ing'en** — **intet** (**ing'enting**'), pl. **ingen** gen. **-s**; **mang'en** — **mang't** — **mang'e**, gen. **-s**; **an'den** — **an'det** — **an'dre**, gen. **-s**; **enhver** (*a*), **ethvert**, gen. **-s**.

V. Verb.

§ 95. Danskan och norskan skilja liksom sv. mellan svaga verb med tempussuffix i imperfektum och starka verb utan sådant tempussuffix.

Svaga verb. § 96. **Svaga** verb ha i impf. ind. och part. perf. antingen -ede, -et (= 1. svaga konjugationen) eller -te, -t, sällan -de, -t (= 2. svaga konjugationen). Perf. part. ändas i hela sing. obest. på -et, resp. -t, best. och i plur. på -ede, resp. -te. 1. svaga konjug. 1) **Första svaga konjug.**² omfattar de flesta danska och norska verb, i allmänhet motsvarande sv. 1. svaga (**kalla**) men även ersättande sv. 3. svaga konj. (**tro**), t. ex. **ha'de**

¹ Det begagnas i danskan som subj. till verb, som icke har annat subj. (därfor vanligen om väderleken), som formellt subj. blott då det egentliga subj. är en infinitiv eller en hel sats, der som formellt subj., då ett annat subj. finnes i satsen, och vid passiva verb (ej vid depo-nens), t. ex. **det sne'r** det snöar, **det træk'er op'** til Uvejr *uv'a'*, men der er varmt (uppvärmt, eldat) i **Stude** rekammeret, det er Synd at lyve. — I norska umgängesspråket uttränges der alltmer av det, som kan ersätta der i alla fall, t. ex. **det kommer regn**, **det gives dem** som tro o. s. v.

² Part. -et -ede uttalas i danska øð øðø (§ 24,3).

I norskan har 1. svaga konjugationen kluvit sig i två grupper. Första gruppen omfattar de flesta svaga verb och har i impf. ind. -et (= danskt -ede), i perf. part. -et, best. form och i plur. -ede, t. ex. æ're åra, impf. æ'ret, perf. part. æ'ret, det ærede (publikum), rø'dme rodna rødmet rødmet.

Lindgren
J.V.
Dansk och Norske Grammatik
P.A. Norstedts & Söners Förlag
Stockholm, 1925

hata, impf. **ha'dede**, part. **ha'det**; **fly**', impf. **fly'ede**, part. **fly'et**, **naa'** **naa'ede** **naa'et**. Då e i **fly-e-de** o. s. v. i regel är stumt i uttalet, kunna verb på betonad vokal (de som i sv. böjas såsom **tro**) med större skäl hänföras till 2. svaga. Så är även i skrift fallet med **dø'** **dø'de** er **dø'd**, **ske'** **ske'te** **ske't** och part. **snet** av **sne'** **sne'ede**.

2) **Andra svaga konjug.** omfattar huvudsakligen de 2. svaga verb, som i sv. böjas efter typen böja och köpa. I d. och n. konjug. har -te i de flesta verb uttränt -de, t. ex. i **hæng'e**, impf. **hæng'te**, part. **hæng't** pl. **hæng'te**, i **slæng'te**, **spræng'te**, **vend'te**, **tøm'te**, **døm'te**, **feel'dte**, **kø'rte** m. fl.

-de¹ förekommer nu blott i

have² (pres. ha'r , ha've)	havde³	haft
kunn'e (<i>u</i> ; pres. kan' , kunn'e)	kun'de¹	kunn'et
skull'e (<i>u</i> ; pres. skal' , skull'e)	skul'de¹	skull'et
bur'de³ (pres. bør' , pl. bør')	bur'de	bur'det
tur'de³ (pres. tør' , ö, pl. tør')	tur'de	tur'det
vill'e (<i>i</i> ; pres. vil vel' , vill'e)	vil'de¹	vill'et
gø're (<i>ø</i> ; pres. gør' , -e)	gjor'de¹	gjor't⁴
legg'e	lagde la'	lag't⁴
si'ge	sagde sa'	sag't⁴

Andra gruppen omfattar ord, som sluta på betonad vokal, bland dessa många, som i skrift sluta på ett icke uttalat -de, och särskilt i fråga om impf. några, som sluta på -e med föregående vokal; den har i impf. -dde, i perf. part. -dd, t. ex. **tro** **trodde** **har** **trodd** (*o*), fri befria **fridde** **fridd**, fö födde född ge mat (men **föde** födde födt eller född föd fött fött l. född ge liv), **ske** **skedde** **skedd** (*a*), **sne** **snöa** snedde **sned** (*a*), svi sveda svidde svidd, tö töda tödde tödd, blade bläddra **bla'** **bladde** **bladd**, lade ladda lasta **la'** **ladde** **ladd** (men la lot latt låta), bie bida bidde bidd och biet, due duga dudde dudd och duet, tie tiga tidde tidd och tiet m. fl.

¹ d är blott en stum skriftyp i här nämnda ord (om **burde**, **turde** jfr not 3).

² Utallas i d. **ha'** **ha'r** **ha'ðø** **haft**, i n. **ha** **had'dø** **hatt**.

³ I dessa ord är d än hörbart, än stumt: **bor'Dø** eller **bo'rø** o. s. v. (n. inf. **buurr'dø**, **turr'dø**, impf. **buurr'dø** **buurr'tø**, men **tur'ø** **tør'ø** l. **tur'r'dø**, pres. **bør** **börr** men **törr**).

⁴ Pl. **gjorte** **gjor'dø**, **lag'te**, **sag'te**.

Vokalväxling i stammen ha ytterligare
Infin.

bring'e (e) bringa	Impf.	brag'te
døl'ge dölja		dul'gte (u)
flækk'e ¹ fläka		flak'te
føl'ge ² följa		ful'gte ² (u)
kvæ'le kväva		kval'te
række ¹ räcka		rak'te
smø're (o) smörja		smurt'e (o)
spør'ge ² (ö) spörja		spur'gte ² (o)
strække ¹ sträcka		strak'te
sæl'ge ² sälja		sol'gte ²
sætt'e sätta		satt'e
træ'de tråda		traadt'e
tæll'e räkna		tal'te ⁽¹⁾
vække ¹ väcka		vak'te
væl'ge välja		val'gte ²

Andra oregelbundenheter förete

maatt'e, pres. maa-	måste	maatt'e	maatt'et
vi'de ³ veta		vidste (ves'da)	vidst (ves't).

Starka § 97. Starka verb kunna efter vokalväxlingen delas i verb. flera grupper, avljudsklasser. Perf. part. böjes som adj. på -en, t. ex. gre'ben,⁴ gre'bet, gre'bne. De, vilkas stam slutar på -d med föregående vokal, ha i allmänhet antagit svaga verbs part. på -t, pl. -te, t. ex. sing. bidt', plur. bidt'e m. fl.; på samma sätt hol'dt, -te; de på betonad vokal ha numera i danskan⁵ svaga verbs particip på -et, -ede, t. ex. gaa'et, gaa'ede.

¹ Böjes även efter 1. svaga konj. (dock icke række, strække i n., som dock i betyd. »räcka till» böjas starkt: rak rukket, strak strukket); vække böjes blott i överförd betydelse vakte vakt andligen väcka. Flække böjes oftast flækkede flækket. (I n. böjes även tæll'let tæll'let.)

² g stumt; i valgte valgt dock även hörbart.

³ Pres. ve'd, pl. vi'de.

⁴ Formerna på -en och -ne (gre'ben och gre'bne) försvinna dock alltmer i predikativ användning, utträngda av neutr. gre'bet. Det heter nu vanligen han blev gre'bet; Folkene vare redet af Sted'.

⁵ I n. dock i betyd. »räcka till» böjas starkt: rak rukket, strak strukket; vække böjes blott i överförd betydelse vakte vakt andligen väcka. Men erfa'rede erfor. Det enkla fa're böjes svagt i sjöspråket, t. ex. han fa'rede (n. farte) paa Rus'land han seglade på R.

1:a avljudsklassen har i pres. stamvokalen i, i impf. e, i perf. part. e, i; 2:a avljudsklassen har växlingen y—ø — u, y, ø; 3:e æ eller i eller y — a — u; 4:e æ — a — aa; 5:e i — a — i eller e, æ — a — e, æ; 6:e a — o — a; 7:e har samma vokal i pres. och pret. Många äro oregelbundna. Här följa i alfabetisk ordning de flesta starka verb.

Pres. ind.	Impf.	Perf. part.
be'der	ba'd	be'det, be'dt (n. bedt batt)
bi'der	be'd	bidt bit'
binder	ban'dt	bun'den (o)
bli'ver	ble'v n. ble'	ble'ven (n. blitt)
bris'ter	bras't ¹	bris'tet ¹
bry'der	brø'd	brudt' (u)
bry'der(n.bryr)	brø'd	brudt' (u)
(n. bræk'ker ²	bryter	bruk'ken)
by'der	bø'd	budt' (u)
bær'er	ba'r	baa'ren
dra'ger	dro'g	dra'gen
bedra'ger	-dro'g	-dra'gen
drikk'er	drak'	drukk'en (o)
dri'ver	dre'v	dre'ven
fa'a'r	flik fek'	faa'et ³ n. faat'
befa'ler	-fo'l ⁴ ede	-fa'let
fal'der	fal'dt	fal'den ⁵ et
fa'r'er	fo'r ⁶	fa'ret
fin'der	fan'dt	fun'den (o)
fly'der	flø'd	flydt'

¹ Äv. bristede; brus'ten (o) är blott adj., t. ex. et brustent Hjer'te; n. böjer brast brus'tet.

² I d. nu alltid bræk'ede bræk'et; i n. starkt utom i uttr. bræk'ke sig spy.

³ Uttalas ofta fot'.

⁴ Befo'l är en poetisk form; i prosa alltid befa'lede.

⁵ I norska även faldt; så alltid i egentlig betydelse.

⁶ Men erfa'rede erfor. Det enkla fa're böjes svagt i sjöspråket, t. ex. han fa'rede (n. farte) paa Rus'land han seglade på R.

Pres. ind.	Impf.	Perf. part.
fly'ver flyger	floj'	flø'jen
fny'ser ¹ fnyser	fnø's	fny'st
fry'ser fryser	frø's	fross'en (o; n. även o)
fy'ger ¹ yr (n. -k-)	føg	fø'gen
gaa'r går	gik' (i)	gaa'et (n. gaan')
gid'er förmår mig ²	gåd	gid'et, gid't' (i) ½
gi'ver giver (n. gir)	ga'v	gi'ven (n. gitt)
gli'der glider, halkar	gle'd	gle'den (n. även glidd)
gni'der gnider	gne'd	gne'den (n. även gnidd)
gra'ver gräver	gro:v ½ ede	gra'vet ½
gri'ber griper (n. -p-)	gre'b	gre'ben
(n. gri'ner ¹ grinar	gren	grint)
græ'der ³ gråter	græ'd	grædt'
gy'der gjuter	gø:d ½ ede	gydt' ½ -ct
gy'ser ¹ ryser	gø:s	gy'st
gæl'der ¹ gäller	gjal'dt	(n. gjældt) ½
hed'der ⁴ (e) heter	he'd	hed'det, hed't' (e)
hjæl'per hjälper	hjal'p	hjul'pen (o)
hol'der håller	hol'dt	hol'dt
(n. hug'ger ¹ hugger	hug'	hug'get)
hvi'ner ¹ hviner	hve:n ½ ede	hvi'net
hæng'er ¹ hänger	hang'	hæng't
ja'ger ¹ jagar	jo:g	ja'get
kling'er (e) klingar	klang	kling'et
kly'ver kliver ½	klø:v ½	klø'vet ½
kni'ber kniper (n. -p-)	kne'b	kne'ben
kom'mer kommer	kom'	comm'en
kry'ber kryper (n. -p-)	krø:b	krø'ben
kvæ'der ¹ kväder	kva:d	kvæ'det

¹ Böjes också svagt. Pret. gjaldt uttalas i d. ofta *Galt* och part. perf. saknas. I n. äro fy'ke, gjæ'lde, kvæ'de starka, gy'se även svagt. Hæn'ge är i d. och n. starkt i intr., svagt i trans. bet. Hve:n, kø:s äro föräldrade.

² N. gide *gid'ds* (*jid'ds*, *jitts*) gad *gadd* giddet.

³ N. graate gråte impf. *graat* gråt part. *graatt* grett.

⁴ N. hēter hēt l. *hette* het.

Pres. ind.	Impf.	Perf. part.
d. ky'ser förfärar	kø:s (ky'ste) ede	ky'st ½ ky'st
la'der ¹ låter	lo'd	la'det, lad't'
le'r skrattar	lo'	le't (n. ledd)
li'der går, lider	le'd	le'den (n. även lidd)
li'der tål	le'd	lidt ² (n. lïdt, lidd)
ligg'er (e) ligger	laa:	ligg'et
ly'der ljuder, åtlyder	lo'd	lydt' (y)
ly'ver ljuger	loj'	loj'et
lö'ber löper (n. -p-)	lo'b	lö'ben
ny'der ⁴ njuter	nø:d	nydt' (y)
ny'ser ³ nyser	nø:s	ny'st (n. nø'set)
d. fornæmm'er ³ for-	-nam' ½	-numm'et (o) ½
nimmer	-nam'	pe'ben
pi'ber piper (n. -p-)	pe'b	re'den (ridt) ½
ri'der rider	re'd	run'den (o)
rinder	ran'dt	re'ven
rive'r river	re'v	ro'get ro'gæð
ry'ger ryker (n. -k-)	ro'g ro'i:	ruk'ket)
(n. ræk'ker räcker till	rak'	se't (n. set sett)
se'r ser	saa:	sidd'et
sidd'er(e)sitter(n. -tt-)	sa:d (n. sa't satt)	se'get)
(n. si'ger sippnar	seg	skre'den (n. även skrid)
skri'der skrider	skre'd	skre'get sgræ'gæð
skri'ger skriker(n. -k-)	skre'g sgræ'i:	skre'ven
skri'ver skriver	skre'v	skry'det ½
skry'der ³ skryter(n. -t-)	skrød ½	skudt' (u l. o)
sky'der skjuter skott	skø:d	skjø'vet)
(n. -t-)		
(n. sky'ver skjuter		
undan	skjøv	

¹ N. la'te la', även la'da (se sid. 47) lot *lot* latt.

² Uttalas li't omtyckt, lit' lidit.

³ Böjes också svagt. Som pres. till smøg brukas i d. *smø'ge*, smutt'e. Starka äro i n. ny'se, skjæl've (pret. *skalv*), *skry'te* (part. *skrytt*).

⁴ Om ordets uttal i n. se § 49 anm. sid. 47.

Pres. ind.	Impf.	Perf. part.
skæl'ver ¹ skälver	skjal'v	skæl'vet
skæ'r'er skär	skær	skaa'ren
slaar slår	slog	slaa'et (n. slaat')
sli'ber slipar	sle'b	sle'ben
sli'der sliter (n. -t-)	sle'd	slidt' (i)
slipp'er (e) slipper	slap'	slupp'en (o)
smi'der smider	sme'd	smidt' (i)
(n. smy'ger ¹ smyger)	smø'g	(n. smø'get)
sni'ger smyger (n. -k-)	sne'g	sne'gen
sny'der snyter, lurar (n. -t-)	snø'd	snydt' (y)
sover sov'er sover	sov'	sov'et
spinder spen'er spinner	span'dt	spun'den (o)
sprin'ger springer	sprang'	sprung'en (o)
spræk'ker ² spricker	sprak'	sprukk'en (o)
staar står	sto'd	staa'et (n. staat')
sti'ger stiger	steg sde'y	ste'gen
stikk'er (e) sticker	stak'	stukk'en (o)
stin'ker stinker	stan'k ³	stin'ket
stjæ'ler stjäl	stja'l	stja'a'len
stri'der strider	stre'd	stridt' (i)
stry'ger stryker (n. -k-)	strø'g -øy	strø'gen
(n. stræk'ker räcker till	strak'	struk'ket)
svi'der ⁴ svider, sveder	sve'd	sve'den
svi'ger sviker (n. -k-)	sve'g sve'y	sve'gen
svin'der (e) försvinner	svan'dt	svun'den (o)
sving'er ² (e) svingar	svang' -ede	svung'en (o) -el
svær'ger ² svär	svo'r	svo'ren
syng'er (ø) sjunger	sang'	sung'en (o)
syn'ker (ø) sjunker	san'k	sun'ken (o)

¹ Se not 3 å föreg. sida.² Böjes också svagt.³ Norskt vanligen stin'ket.⁴ Åven svi'e, -ede, -et; i n. heter 'sveda' svi, svidde, svidd.

Pres. ind.	Impf.	Perf. part.
ta'ger tager (n. ta'r)	to'g(n.to'k)	ta'gen (n. tat tatt)
ti'er tiger	tav' ¹	ti'et
tri'ner går	tre'n/ ² -ed	tri'net (poetiskt)
fortry'der förtryter	-trø'd	-trudt' (u)
træff'er träffar	traf'	truff'en (o)
træk'ker drager	trak'	trukk'en (o)
tvinder tven'rh tvinnar	tvan'dt	tvun'den (o)
tving'er (e) tvingar	tvang'	tvung'en (o)
vi'ger viker (n. -k-)	ve'g	ve'gen
vin'der (e) vinner, vindar	vandt	vun'den (o)
vri'der ² vrider	vre'd	vre'den
æ'der äter (om djur, n. -t-)	aa'd	ædt'

§ 98. Konjugationsparadigm. Aktivum.

Para-digm.

Indikativ.

Pres.	sing. el'sker	ri'der	binder (Ben'rh)
	plur. el'ske	ri'de	bin'de
Impf.	sing. el'skede	re'd	ban'dt
	plur. =	= (re'de)	=
Perf.	sing. har el'sket	er re'det (-en)	har bun'det (o)
	plur. = (have) =	er(e) re'det (-ne)	har (have) =
Pluskpf.	sing. havde ha'do =	var re'det (-en)	ha'vde =
	plur. = =	var(e) re'det (-ne)	= =
Fut. I	sing. vil vel' el'ske	vil ri'de	vil bin'de
	plur. = (vill'e) =	vil(l'e) =	vil(l'e) =
Fut. II	sing. vil have el'sket	{ vil være re'det (-en) }	{ vil have bun'det }
	plur. vil(l)e) = =	{ vil(l)e) være re'- det (-ne) }	{ vil(l)e) = =
Fut. I pret.sg. vilde el'ske	vilde ri'de	vilde bin'de	
pl. = =	= =	= =	

¹ Norsk tid'.² I n. -t- ärligen vride vri' vrid' vridde vrid.

Fut. II pret. sg. vilde have	vilde være re'-	vilde have bun'det
el'sket	{ det (-en)	
pl. = = =	{ vilde være re'-	= = =
	{ det (-ne)	

Imperativ.

Sing.	el'sk	ri'd	bin'd
-------	-------	------	-------

Particip.

Pres.	el'skende	ri'dende	bin'dende
Perf.	sing. el'sket	re'den, -et	bun'den, -et
	plur. el'skede	re'dne	bun'dne.

Passivum.

Pres. sing. och plur. el'skes, bin'des, impf. el'skedes, ban'dtes
 Perf. sing. er ble'vet (-en) el'sket, bun'det (-en)
 plur. er(e) (ble'vne) el'skede, bun'det (-ne) o. s. v.

Deponens.

Pres. omgaas umgås, impf. omgikkes, perf. har omgaaedes,
 pluskvpf. havde omgaaedes o. s. v.

Nume- § 99. Númerus. Verbets plural har egen, från singu-
 rus. larens avvikande form i pres. och i några starka imperfekter,
 för övrigt är den lika med singularen; i talspråket är detta
 alltid fallet. Alla plur.-former av verben försvinna mer och
 mer också i skrift, i synnerhet i Norge, där de nu ej ens
 läras i skolan.

I presens ändas sing på -r (på -er stundom i d. hos verb
 på betonad vokal, t. ex. fly-er, dock blott i skrift), plur. är i
 dansk skrift lika med infinitiven (i talspråket = sing.). Oregel-
 bundna äro sing. har — plur. ha've, bør'(ø) — bør', gør'(ø) —
 gø're, kan — kunn'e (u), maa — maa, skal' — skull'e (u), tør'
 (ø) — tør', vil vel' — vill'e (i), ve'd — vi'de, er' — ere e'rø.

I imperfektum ändas i svaga verb både sing. och plur.
 på -e. I starka verb är sing. utan ändelse; plur. får i dansk

skrift stundom ändelsen -e i starka verb med lång stamvokal,
 t. ex. ga've, ga've (alltid ble've, va're), men är i övriga, t. ex.
 fal'dt, hol'dt, vanligen lika med sing. Impf. lo' skrattade,
 laa' låg, saa' såg, frø's, gø's, nø's, lø'b, grø'd, he'd, sov' ha
 alltid plur. = sing.

§ 100. Alla personändelser äro försvunna (endast den Person-
 föräldrade imper. plur. 2 pers. har -(e)r, t. ex. el'sker). änd.

§ 101. Passiv bildas med ändelsen -s, t. ex. hø'r'er, Passiv.
 forny'-er, pass. hø'res, forny'-es, hø'rt-e-s. Ändas stammen i
 aktivum på kons., tilläggas -es, t. ex. ga've, gør', pass. ga'ves,
 gø'res. Ofta brukas omskrivning med bli've;¹ perf., pluskvpf.
 och fut. II bildas alltid efter typen er (ble'ven) el'sket, var
 (ble'ven) el'sket, vil være (ble'ven) el'sket. Deponentia med
 svag böjning kunna dock foga -s till perf. part., t. ex. det er
 lykk'edes (ø, sällan lykk'et), vi have kapp'edes vi ha kappats,
 de have fulg'tes ful'des de hava följts. I starka verb, där
 sådan supinbildning ej är möjlig, måste omskrivning användas,
 t. ex. de har været ved at slaas' de hava slagits (pres.
 de slaas', impf. de slo'ges).

§ 102. Sammansatta tempus bildas med hjälpverb. Samman-
 ha've och væ're för förfluten tid, skull'e (u) och vill'e (i) för satta
 framtid.²

Ha've brukas i danskan vid transitiva verb och vid en del
 intrans., væ're³ vid många intrans., i synnerhet rörelseverb

¹ Det är någon skillnad i betydelse mellan enkelt och med bli've
 omskrivet passivum; det förra betecknar i allmänhet mindre den en-
 skilda handlingen än vad som plägar att ske, t. ex. saad'anne Hu'se
 bygg'es (y) der mang'e af men dett'e Hu's bliver bygg'et af rø'de
 Murste'n; han er hel'bre'det for sin Syg'dom. han är frisk (till-
 ständet) men han er ble'ven hel'bre'det han har blivit botad (hand-
 lingen). Gränserna äro dock ofta flytande.

² Fut. I ersättas emellertid ofta i danskan och norskan liksom i
 svenska av presens; skulle ger vanligen satsen betydelse av plikt,
 ville ofta av vilja. Fut. II uttryckes ofta med faa' och supinum, t. ex.
 naar jeg faar spi'st, skal jeg komm'e (bättre komm'er jeg) när jag
 har ätit, skall jag komma (kommer jag).

³ I norskan är væ're mycket mindre brukligt än i danskan.

och andra verb, som betyda förändring, då man vill beteckna icke skeendet utan dess resultat, t. ex. *han er gaa'et* han har begivit sig i väg (= *er ikke til Ste'de*) men *han har gaa'et* han har promenerat; *jeg er re'det hjem* jag har ridit hem men *jeg har re'det en lang Tur ida'g*; *Blom'sten var vis'net* (c) blomman hade vissnat, vi *er komm'et* vi hava kommit.

Vill'e betecknar mera ren framtid, **skull'e** innebär vanlig plikt, tillhörighet, t. ex. *du vil faa'* (helst dock *du faa'r*) *Pen'gene imorgen imå'n* du kommer att få men *du skal faa'* du bör få, jag skall bemöda mig att du får.

Danskts språkprov.¹

Dansk Fædrelandssang.

Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge²
nær salten Østerstrand.
Det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhviledede fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders

Men:

nu hvile deres Bene
bag Højens Bautasten.

Det Land endnu er skønt,
thi blaa sig Søen bælter,³
og Løvet staar sa grønt;

dør er et øn'dikt lan',
de sdå'r mød Br'ðø Bo'ye
nær sal'dy os'dørsdran'.
de bok'dri sai i bag's, da'l,
de heð'er gan'lø dan'mark,
o de ær frai'as sal.

de'r sa'ð i fo'doms tið
di ha'niskla'dø kam'bor,
uð'vi'lðe fra sdr'ið;
so droy di fræm tel fjen'ors
men:
nu vi'lø dæws be'ns
ba(')y høj'ns bau'tasde'n.

de lan' en'ær saon't,
ti blå' sai sør'øn bældri
o lo'veð sdå'r so grön't;

¹ När paus följer efter ett ord, avslutas klingande konsonant eller vokal, i synnerhet i y u, i danskan med eu påfallande stark klanglös utandning (pust), som här ej betecknas — endast u, som då blir helt l. åtminstone till största delen klanglost, betecknas med särskilt tecken r —. Slutjudande l m n r efter stöt äro i allmänhet klanglösa. Före och efter ursprungligen klanglös konsonant (ej B D G) förlora de klingande konsonanterna till större eller mindre del sin stäinton, men även detta lämnas här obetecknat. En stavelse, som ej har tecken för stöt eller flytande ton (· : l. '), är oaccentuerad. Om beteckningen i övrigt se sid. 92 f.

² »Bokar».

³ Omsluter (landet) som ett bälte, jfr uttrycken *Store Bælt*, *Lille Bælt*.